

til den Sygehjælp, der ydes dem. Vi forhandlede Sagen i Fjor her i Tinget, og der var, forekom det mig, visse Punkter, hvor Indenrigsministeren stillede sig nogenlunde velvilligt. Jeg kunde have ønsket, at han havde optaget nogle af disse Punkter paa Budgettet i Aar. Det er ikke sket, men det er jo muligt, at det kan lykkes under Forhandlingerne at faa nogle af dem med.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger om Statsbanerne. Der er jo i Aar til Funktionærerne uddelt Tantième ifølge den Ordning, der blev truffen i Loven af 1903, at en vis Del af Overskuddet kan fordeles som Tantième til visse Funktionærer. Det Beløb, der i Aar blev at fordele, var ret betydeligt, nemlig 720,000 Kr. Men den Maade, hvorpaa det er blevet fordelt, har jo givet Anledning til megen Klage fra mange af disse Folk, og jeg synes med Rette. Det er jo nemlig de højtlønnede Embedsmænd, som have taget Broderparten. Generaldirektøren har f. Eks. alene for sin Part faaet ikke mindre end 4,200 Kr., og en tresindstve af de andre højtlønnede Embedsmænd have ogsaa faaet betydelige Beløb. Derimod er der til dem, som have de smaa Lønninger, blevet ydet ganske overordentlig smaa Beløb, idet de ikke have faaet mere end 45 Kr., og disse 45 Kr. ere opnaaede ved, at mange af Funktionærerne have faaet en betydelig længere Arbejdstid end tidligere og have mistet betydelige Indtægter i Køre- og Natpenge, som de tidligere have haft. Jeg synes derfor, der er megen Grund for disse Folk til at være misfornøjede. Jeg vil tillade mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa denne Sag og haabe, at det maa lykkes, hvis der atter skulde blive et Overskud, da at faa det fordelt paa en mere retfærdig Maade end denne Gang.

Der foreligger denne Gang paa Finansloven en ny Post, dansk Statstidende. Den er anslaaet til at give en Indtægt paa 55,000 Kr., men Udgiften er desværre lige saa stor, saa at der ingen Indtægt bliver for Statskassen. Dette Resultat forekommer mig trist, det er en Skuffelse. Jeg havde troet, at dansk Statstidende skulde blive et virkeligt Aktiv for Statskassen. Saa var den gamle Ordning for saa vidt bedre, thi da fik vi alene af Berlingske Tidende 20,000 Kr. og af det privilegerede Blad i Aalborg 2,500 Kr., og efterhaanden som Kontrakterne om de andre Blade udløb, vilde vi ogsaa have kunnet faa nogen Indtægt fra dem. Dansk Statstidende er altsaa finansielt

set slet ikke heldig. Jeg kan heller ikke tro andet, end at denne Forretning kunde drives paa en bedre Maade, saa at den gav Overskud. Den Mand, der staar som Udgifter, er jo Regeringens højt betroede Tjener, det ærede Medlem for Langeland. Han er jo gammel Bladmand, gammel Redaktør, der har styret adskillige Blade og derved vundet Indsigt i, hvorledes et Blad *ikke* skal redigeres. Det er derfor et trist Resultat, at et Blad, der havde saa udmærkede Betingelser, som Statstidende jo maa siges at have, ikke kan andet end lige balancere. Blandt Udgifterne finder jeg en Post paa 2,400 Kr. som Løn til Udgifveren, jeg synes, at det er en meget stor Løn for at samle disse Avertissementer sammen. Men saa er der en anden Post, der hedder: Tilsynsførende, 1,200 Kr. Det oplyses ikke i Anmærkningerne, hvem denne tilsynsførende er. Det er da vel ikke Udgifveren, der baade er Udgifter og tilsynsførende. Det var jo muligt, at den højtærede Minister kunde give Oplysning derom. Jeg synes i det hele taget, at denne Post som tilsynsførende med 1,200 Kr. er overflødig. I det hele vil jeg tillade mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa denne Sag. Det forekommer mig, at der maatte kunne bringes noget mere ud af Statstidende, saa den blev et virkeligt Aktiv.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Trafikminister. Der foretages i denne Tid en Række Ekspropriationer ude i min Valgkreds i Anledning af Bygningen af Nørrebros Godsstation og den ny Slangerrupbane. En Del af de Folk, som disse Ekspropriationer gaa ud over, have henvendt sig til mig med Klage i den Anledning, og efter at jeg har undersøgt Sagen, maa jeg give dem Ret. Denne Taksationskommission forekommer mig ikke at afgøre Sagerne paa en Maade, der stemmer med Aanden i den paagældende Lov af 1845. Der staar nemlig i denne, at de for deres Jorder skal have Tidens og Egnens Priser. Jeg skal til Eksempel nævne en Mand, der ejer en lille Ejendom, hvori han driver sin Forretning. Han skylder i den 17,000 Kr. i Prioriteter, og dernæst skal der, naar Ejendommen sælges, i Arvefæste udredes 1,000 Kr., altsaa i alt 18,000 Kr. Nu har man budt denne Mand siger og skriver 18,000 Kr. for hans Ejendom, med andre Ord, han kan tage sit Tøj og gaa væk fra sin Ejendom og sin Forretning uden at faa saa meget som en Øre i Erstatning derfor. Jeg synes, det er haardt at gaa